

върщане я срещна на срѣдъ пжтя.

— Братъ да ми си, — викна умо-
рената царска дъщеря, — дай ми
малко вода да си наквася устнитѣ.

Бързоходецътъ по-
даде шишето си и седна
край пжтя да си от-
дъхне. Княгинята срѣб-
на и изведнажъ порѣ-
си очитѣ на Бързохо-
деца съ съненъ прахъ.
Бързоходецътъ заспа,
княгинята остави праз-
дното шише, а съсъ
пълното се върна въ града. Всичко
това видѣ далекогледиятъ. Той
бърже вдигна пушката си и гръм-
на. Куршумътъ откърши едно клон-
че, което падна тъкмо върху очи-
тѣ на заспалия, и той се пробу-
ди. Като видѣ празното шише,
Бързоходецътъ се спусна отново
къмъ кладенеца, налѣ вода, затече
се назадъ, настигна княгинята и се
яви пръвъ на площада. Всички се

зарадваха, само княгинята
се пукаше отъ ядъ. Въ
двореца царътъ ѝ рече:

— Нѣма какво, трѣбва
да се омжжишъ за побе-
дителя-князь.

— Не го искамъ, —
развика се княгинята, —
защо ми е такъвъ мжжъ,
дето самъ не може да бѣга, а
кара слугитѣ си!

Въ туй време она съ магареш-
кото ухо слушаше и предаваше

всичко на княза.

— Какво ще правимъ тогава? —
попита царътъ дъщеря си.

— Спогодете се. Дай имъ по-
ловината царството и
ги прати да си отидатъ.
— Не щемъ ние по-
ловината имъ царство,
— рече хитриятъ князь,
— ами ще имъ вземемъ
цѣлото и хубавицата.
Можешъ ли, — обърна
се той къмъ силното
момче, дето скубѣше
дърветата, — да носишъ хиляда ки-
лограма злато?

— Мога, — отвърна юнакътъ, —
да нося и петъ хиляди.

— Ела тогава съ мене.

Станаха двамата и отидоха въ
царския дворъ.

— Царю, — рече князътъ, — азъ
размислихъ и решихъ, че е по-добре
да ми дадешъ малко злато вмѣсто
дъщеря си.

— Колко да ти дамъ?
— пипиталъ радостно ца-
рътъ.

— Колкото може да
носи този мой слуга.

Царътъ повика клю-
чаря си и му заповѣда
да даде на княжеския слу-
га толкова злато, колко-
то може да носи.

Оня, дето скубѣше дърветата,
отиде съ два грамадни чувала отъ
биволска кожа и ги разтвори:

